

Sygn. akt II CSK 162/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku Miasta Ł.

przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta Ł., P., T. W., E. Ś., K. I. i
D. Ł.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 maja 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania K. I.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 19 sierpnia 2016 r., sygn. akt III Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) nie obciąża uczestniczki postępowania K. I. kosztami
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi na potrzebie wykładni wybranych przepisów Konstytucji RP, zdaniem skarżącej budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie oraz na występowaniu zagadnień prawnych dotyczących wpływu orzeczenia sądowego, następnie uchylonego na dobrą lub złą wiarę posiadacza samoistnego.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Po pierwsze skarżąca nie wykazała, że na gruncie przepisów Konstytucji RP o ochronie własności występuje w orzecznictwie jakakolwiek rozbieżność interpretacyjna oraz że występują wątpliwości interpretacyjne. Zdaje się przy tym abstrahować od tego, że Sąd Najwyższy jest związany poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi, które doprowadziły do przyjęcia takiej daty wejścia w posiadanie nieruchomości, która doprowadziła do stwierdzenia zasiedzenia. Po drugie, skarżąca przedstawiając zagadnienie prawne nie dostrzega, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego występują liczne wypowiedzi, kwalifikujące posiadanie przez Skarb Państwa nieruchomości nabytej na podstawie decyzji administracyjnej, uznanej w późniejszym czasie za nieważną, jako posiadanie samoistne w dobrej wierze (zob. poza powołanym w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczeniem z dnia 28 listopada 2014 r., I CSK 658/14 - postanowienie z dnia 16 maja 2013 r., IV CSK 686/12, nie publ.). W uzasadnieniu tego zapatrywania podkreślono, że momentem rozstrzygającym dla oceny dobrej albo złej wiary posiadacza jest chwila uzyskania posiadania, w związku z czym późniejsze zmiany stanu świadomości posiadacza

pozostają bez wpływu na tę ocenę. Także w ostatnim czasie wyrażono pogląd, że wydanie przez organ administracyjny decyzji wywłaszczeniowej z naruszeniem prawa, zakwalifikowanym przy stwierdzeniu nieważności tej decyzji jako rażące, nie daje automatycznie podstaw do przypisania kierownictwu jednostki państwowej, która objęła wywłączoną nieruchomość we władanie, stanu świadomości wyrażającego się możliwością dostrzeżenia już wówczas braku tytułu prawnego do obejmowanej nieruchomości, a ściślej, przypisywania stanu świadomości, wyrażającego się możliwością zorientowania się, że decyzje te są wadliwe w stopniu uzasadniającym utratę przez nie mocy ze skutkiem wstecznym. Samo wydanie decyzji wywłaszczeniowych z rażącym naruszeniem prawa mogłoby co najwyżej uzasadniać przypisanie takiego stanu świadomości osobom wchodzącym w skład organu, który je wydał (postanowienie SN z 12 grudnia 2017 r., IV CSK 90/17, nie publ.). Wobec powyższego nie sposób uznać, że tożsama kwestia ale dotycząca wadliwego postanowienia sądowego, następnie uchylonego, może stanowić istotne zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. postanowił odstąpić od obciążenia skarżącej kosztami postępowania kasacyjnego.